

С Б И Р К А

Отъ български думи, събирани пове- чето отъ кадѣ сѣверната страна на нашенско.

(Продължение отъ II книжка).

Бръшленъ, повлекливо горско растение прилично на *ивитъ*, което се вие и увива около дървото; катри се и по стъби; до сѣко колѣнце си издава и остро коренче, което се впива въ дървото или стѣната, (въ стѣна не е толкова веселъ) съ това се подкрѣпя и да расте и да вие по-нагорѣ. Бръшленътъ се храни повечето отъ сокътъ на дървото около което се обвива, за то, колкото повече вирѣе около нѣкое зелено дърво, толкова по скоро изсушава това дърво, за това се казва и *паразитно* растение. Листата му биватъ и зимѣ зелени.

Похвали се дърво бръшленево:

Како мене нищо друго нѣматъ,

Лѣтъ, зимѣ зелено си стоимъ. пс.

Бръщолевъ или брътвъ, приказвамъ нищо никакво, щото ми доди до устата, прилично и неприлично.

Бръме, връска товаръ (т. юкъ) нарѣчъ, толкова, колкото може човѣкъ да земе на рѣцѣ, или на грѣбъ да понесе.

Бръмета дърва берете,

Голъмъ си огънъ кладете. нр. пс.

Жена бръмена, тежка, непраздна.